

Забринуте смо због тога што су последње одлуке Сабора СПЦ у македонском црквеном питању очигледно донете напречац, под несумњивим притиском „реалполитичких аргумената“ и уз мешање световних власти

Полазимо од основног постулата ортодоксне еклисиологије према коме је Православна Црква, као тело Христово, састављена од много удова, јер као што рече апостол Павле, „кад би сви били један уд, гдје је тијело“ (1. Кор. 12, 12). Сходно томе, Цркву Христову чини јерархија (клир) и верни народ. Притом је верни народ позван да слуша учитеље своје и да им се повинује (Јевр. 13, 17), пошто је јерархија добила власт од Бога преко Светих Апостола и без те власти не би могло бити Цркве. Међутим, та власт, по речима великог каноничара епископа др Никодима (Милаша), „није јерархији дана ради саме јерархије, него ради Цркве, коју састављају вјерни свјетовњаци заједно са јерархијом, пошто ови вјерни свјетовњаци морају бити живи и дјелатни удови Цркве, те својим силама и способностима судјеловати опћем добру и напретку Цркве, то и значај њихов мора бити признат од јерархије у свему што се тиче Цркве“. Православна Црква је признала верном народу највећи могући значај у Цркви, потврђујући Окружном посланицом Источних патријараха од 1848. године да је „чувар благочастија (правоверја) само тело Цркве, то јест сам народ,“ што је „из главе цијела народа“ годину дана пре тога Његош изразио стихом – муж је бранич жене и ђетета, народ бранич цркве и племена.

Свесни смо да је Српска црква од њеног првојерарха Светог Саве устројена као народна Црква, што по речима Светог владике Николаја (Велимировића) означава „једну самосталну црквену организацију, са својом централном влашћу из народа и у народу; са народним свештенством, народним језиком и народним обичајним изразом своје вере“. У таквој народној Цркви епископи не могу имати пречег и важнијег задатка од тога да се духовно старају за поверени српски народ. На то их је заветовао сам Свети Сава, први поручујући српским владикама са првог Сабора аутокефалне Српске цркве у Жичи: „Пазите на себе и на све стадо, у коме вас Дух Свети постави за надзорнике, то јест, епископе, да пасете цркву Господа Бога, коју стече својом крвљу, знајући да ћемо и за једну једину овцу од главног пастира Христа у онај велики последњи дан јављања Његова бити испитивани“. Истовремено, у равноапостолном Сави, који као Мојсије „овај други Израил подигнув приведе Господу нов народ“ добили су српски епископи најближи и најверодостојнији пример Христовог пастира доброг, који речју хагиографа „састрадаше и душом за отачество“, па му стога Српска црква кроз векове пева □ Радуј се, жртво угодна, која си себе за Род жртвовала! Стога српски народ, од првог Жичког сабора до данас, непрестано одмерава пастирство српских владика у својој народној Цркви дивном, високом и опомињућом мером Светога Саве, јер од „свакога коме је много дано, много ће се и тражити; а коме је повјерено много, од њега ће се више искати“ (Лк. 12, 47).

Забринути смо због тога што су последње одлуке СА Сабора Српске Православне Цркве у македонском црквеном питању, а посебно одлука о додељивању аутокефалности МПЦ-ОА, очигледно донете напречац, под несумњивим притиском „реалполитичких аргумената“ и уз мешање световних власти, уз потпуно занемаривање става верног српског народа о том питању, и, што је за највећу бригу, уз потпуно игнорисање легитимних верских и националних интереса Срба у Северној Македонији и са крајње немарним односом према непроцењивој духовној и културној баштини српског народа у некадашњој Старој Србији и Вардарској Македонији. Та одлука ће у будућности свакако бити процењивана из угла канона и еклисиолошке сврсисходности, па је стога не треба сматрати коначном и неопозивом. Желећи достизање мира и слоге међу православним народима на Балкану и превазилажење раскола, ми се не можемо одрећи свога вишевековног наслеђа, за чије ослобођење се лила крв наших предака.

И најзад, знамо да је колективни Запад означио руско и српско Православље за свог главног непријатеља и да је, сходно томе, атлантистима, као и некада комунистима, главни циљ да разбију јединство Српске и Руске цркве оснивањем аутономних или аутокефалних цркава нових политичких нација формираних од Срба и Руса, као и стварањем нових погубних раскола.

Упућујемо на Видовдан свима □ ове речи бриге и опомене:

Очекујемо од српског патријарха и српских епископа да питање односа државе и СПЦ у Црној Гори пажљиво уреде темељним уговором који ће бити заснован на светим канонима Православне Цркве и Уставу СПЦ, а који ће у свим аспектима очувати црквено-правно и организационо јединство СПЦ и дугорочно Српској цркви улогу главног заштитника националног идентитета Срба у Црној Гори;

Очекујемо од српског патријарха и српских епископа да се што пре, јавно и одлучно, супротставе, све до црквоградилачких и народочуварних заветних литија, тзв. процесу нормализације односа између Републике Србије и лажне „државе“ Косово и свим противуставним актима који се у том процесу доносе. Јер, бриселски преговори које власти Србије воде са албанским сецесионистима искључиво служе легализацији сецесије темељне српске земље, чему смо, нажалост, све ближи;

Будући да је русофилија један од важних топоса српског националног идентитета, а да нас је све Св. владика Николај (Велимировић) заветовао „да плачемо када Руси плачу и да се радујемо када се Руси радују“, очекујемо од српског патријарха и српских епископа да се јавно и одлучно супротставе, све до црквоградилачких и народочуварних заветних литија, свакој евентуалној одлуци власти у Србији да уведу санкције Руској Федерацији или на други начин угрозе вишевековну блискост наша два народа и постојећи ниво сарадње Србије и Руске Федерације;

Очекујемо од српског патријарха и српских епископа да се јавно и одлучно супротставе, све до сведочанских литија народа Божјег предвођеног својим архипастирима, евентуалном покушају власти у Србији да кроз доношење јединственог Грађанског законика, уведу у брачно и породично законодавство правне установе супротне хришћанској етици и етосу српског народа, чему погодује и глобалистичка антихришћанска манифестација заказана за септембар 2022. поводом које очекујемо одговарајућу реакцију СА Синода СПЦ.

Ћутањем се издаје Христос и ћутањем се стварају услови за ширење душегубних црквених раскола, а и једном и другом се радује непријатељ Православља и људског рода од искони. Будући да, по речима Св. владике Николаја (Велимировића), „основу и центар свега Светосавског национализма чини народна црква“, од будућих одлука српског патријарха и српских епископа зависи да ли ћемо подељени дочекати четири јахача Апокалипсе који су увелико пред нашим прагом или ћемо бити „један народ, тесно саткан и чврсто сједињен у једном духу, једној вери и једној моралној и националној

дисциплини, слично неком камену монолиту“. За ово друго постоји свеуједињујући и свеисцељујући лек Духа Светога – следовање Предању Светих Отаца.

ПОТПИСНИЦИ (АЗБУЧНИМ РЕДОМ)

Проф. др Драгиша Бојовић

Др Владимир Димитријевић, научни сарадник

Др Душан Достанић, истраживач – сарадник

Проф. др Александар Ћикић

Проф. др Александар Ћорђевић

Никола Н. Живковић, књижевник и преводилац

Др Слободан Јанковић, виши научни сарадник

Доц. др Јован Јањић

Проф. др Александар Липковски

Проф. др Мило Ломпар

Проф. др Дејан Мирковић

Бранимир Нешић, издавач

Проф. др Митра Рељић

Проф. др Слободан Рељић

Проф. др Александар Ђорац

Академик Коста Чавошки

Проф. др Зоран Чворовић

(Стање ствари)